

«Χαβάν» του Θ. Σκρουμπέλου από το Θέατρο Ανεμώννα

Σκηνοθεσία: Κλείτος Κλείτου

Σκηνικά: Νέαρχος Κληρίδης,
Ανδρέας Τηλεμάχου

Κοστούμια: Πάνος Παναγίδης

Παίζουν: Ανδρέας Τηλεμάχου, Ξένιος Ξενοφώντος, Μαρίνος Ξενοφώντος, Νίκος Νικολαΐδης.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ενός νέου σχήματος - γεγονός σημαντικό στη θεατρική πραγματικότητα του τόπου, επειδή οι ιδρυτές του πρέπει να έχουν να πουν κάτι που δεν ταιριάζει ή δε χωράει στον αρθρωμένο από τους υπάρχοντες θιάσους λόγο για να προβούν στη θαρραλέα αυτή πράξη. Πρέπει να έχουν τέτοια αισθητικά, ιδεολογικά, υπαρξιακά, αν θέλετε, κίνητρα, που να τους ωθήσουν να αναλάβουν το μεγάλο καλλιτεχνικό και οικονομικό ρίσκο, διεκδικώντας το μερίδιό τους στη θεατρική θεαματικότητα. Δύο είναι οι πιθανές αφετηρίες ενός θεατρικού ξεκινήματος - η συνειδητοποιημένη δημιουργική ωριμότητα ή η παράτολμη απερισκεψία. Υπάρχουν φορές που απ' την πρώτη παραγωγή κιόλας μπορεί κανείς να διακρίνει από ποια από τις αφετηρίες ξεκινά η συγκεκριμένη προσπάθεια. Η πρώτη παραγωγή συνήθως παίζει το ρόλο της προγραμματικής δήλωσης, του μανιφέστου, όπου παρθεύονται τα καλλιτεχνικά πιστεύω της ομάδας, δηλώνεται το είδος του θεάτρου που θα παίζεται και η υποκριτική σχολή στην οποία κατατάσσεται ο νέος θιάσος, κ.λπ. Ενα πράγμα είναι σίγουρο - το καινούργιο κοινό του καινούργιου θιάσου αναμένει καινούργια μηνύματα.

Ας δούμε, κάτω από το πρίσμα των πιο πάνω, την εμφάνιση του νέου θεατρικού σχήματος στη Λευκωσία, «Ανεμώννα». Ετοιμολογώντας το όνομα του θιάσου τους, οι συνιδρυτές του, Ανδρέας Τηλεμάχου και Μαρίνος Ξενοφώντος, παρομοιάζουν το λουλούδι με το θέατρο όπως το εννοούν - όμορφο, μαγικό αλλά και άγριο. Δηλώνουν, επίσης, γραπτά, πως ο σκοπός τους είναι η προσφορά νέων ιδεών και καινούργιων αισθητικών προτάσεων. Όμως, τα επίθετα «νέος» και «καινούργιος» δύσκολα ταιριάζουν στην πρώτη παραγωγή της «Ανεμώννας», τη «Χαβάν» του Θ. Σκρουμπέλου.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης, Κλείτος Κλείτου, και ο πρωταγωνιστής

Ανδρέας Τηλεμάχου, είχαν

ξαναανεβάσει το ίδιο έργο φιλοξενούμενοι στον «Άλλο Χώρο» του Θεάτρου Ένα. Δεν παραβλέπω τα καινούργια στοιχεία της φετινής παραγωγής (νέος χώρος, νέα σκηνικά, 3 νέοι ηθοποιοί), το κυριότερο στοιχείο είναι όμως παλιό - το έργο. Δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού. Οι αναμειγμένοι στην περσινή παραγωγή έπρεπε να διαπιστώσουν την αντιθεατρικότητα του κειμένου του Θ. Σκρουμπέλου, όπου τα άκρατα πάθη μετατρέπονται στη σκηνή σε κακογουστία και υπερβολή. Δεν ξέρω γιατί στο πρόγραμμα της φετινής παραγωγής της «Χαβάν» δεν αναφέρεται το γεγονός ότι το κείμενο που παίζεται αποτελεί θεατρική διασκευή κινηματογραφικού σεναρίου, την οποία πέρσι υπέγραφε η Μόνικα Βασιλείου.

Πάντως η παραγωγή διατηρεί τέτοια ελαττώματα της περσινής, όπως οι άστοχοι κινηματογραφικοί προσανατολισμοί του σκηνοθέτη, οι ασυνέπειες του μύθου, η σχηματοποίηση των χαρακτήρων, η ασυμμετρία δομής που και φέτος δεν διορθώνονται με θεατρικά μέσα. Ο φτωχός και επαναλαμβανόμενος λόγος ωθεί τους ηθοποιούς Ξένιο Ξενοφώντος και Ανδρέα Τηλεμάχου στο συναισθηματικά υπερφοτισμένο παίξιμο που περιορίζεται στη συνηχή αυτοπαρουσίαση.

Όπως στην πορεία ενός εικαστικού καλλιτέχνη η δεύτερη έκθεση έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον από την πρώτη, έτσι και τώρα η δεύτερη επιλογή του έργου και η βασισμένη σε αυτό παραγωγή θα καθορίσει την πορεία του Θεάτρου «Ανεμώννα». Ενας ωραίος θεατρικός χώρος και οι δυο ηθοποιοί που έχουν στο ενεργητικό τους πολύ καλές δουλειές μας κάνουν να προσβλέπουμε σε ενδιαφέρουσες συναντήσεις. ●